

NAGY LÁSZLÓ

Ereklye

Nyitott szemem az éjben, De én nem vagyok vadnyúl, aki őrszeme önmagának. A nyúl fia szüntelen ott él, ahol született. Orrcimpáját virág csiklandja, hamarosan puskapor fintorítja. Bukfencre is ott lövik fészke közelében. Én elmegyek hét határon, hét világon túlra. De ha majd a holdban könyöklök, akkor is ereklyémre nézek. Nyitott szemem a holdban. Már vér a szemem, dér a sisakom, de csak nézem ereklyémet: ezt a mén-zabolát. S mire a jégvirágok a pára kríziséből felnőnek előttem s hivalkodik reggelre a tél: ereklyémet leemelem az ablak bitójáról s megmelegítem számban. Megrázom fejemet, két orcámnál nagy a csilingelés. De az Aranykoszorú, a kitüntetések hallgathatnak örök sötétben. Hallgassanak. Nincs más ereklyém.

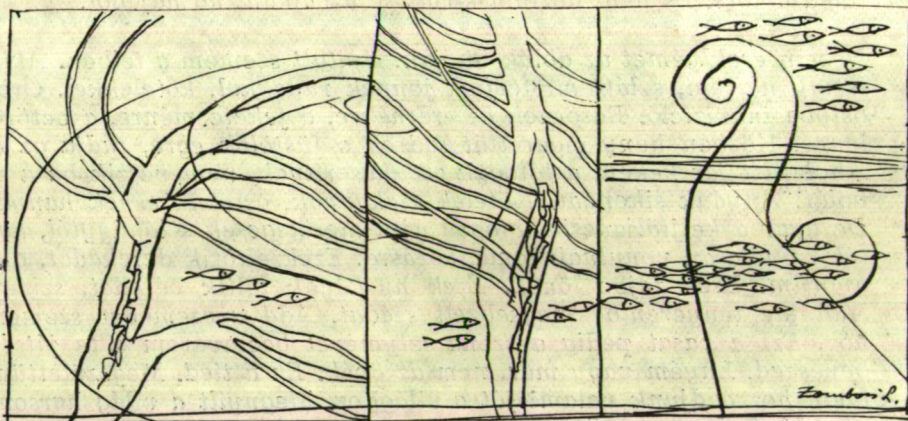
Hozhattam volna egy csipetet a legelői mohából. Ahol kiskoromban álomból ijedtem rá a vérpados alkonyatra. Sírván barmaim réműletére, jutott eszembe először, hogy nekem is meg kell halnom. És megtarthattam volna egy véres ballonkabátot. Harmincegy golyó ütötte át, de csak bőrét csípték a fiúnak, bizonyítva: létezik csoda is. Figyelmeztetve: nem véletlenül maradsz élve, még sokat akar tőled a sors. És nem hoztam szílat se a balkáni nő hajából.

Nézem ereklyémet az ablak bitóján. Nyitott szemem a télben. Akkor is így néztem, s láttam: férfiak jönnek rudakkal, kötelekkel. Örökostoba inkvizíció. Rátörnek az eretnekre, a fekete ménre, a betöretlenre. Közben hány cigarettát sodrok s füstölök égre, tudja az ég. Ahol füst jár kéken, a lófogak ott vicsorítanak, nem veszik be a zabolát. Anyánk sikongat. Kötelek szakadnak, ostobák esnek hanyatt. De akár a keljföljancsik, inogva újra merőlegesek s lóhúgytól, habtól csatakosan vonulnak tanácskozásra. Ezek eltörik derekadat, gyönyörűm. Ezek fejbe lönek. Ezek hurkának töltik véredet, szívem. Add ide tenyeredbe megsebzett szádat. Add a szemedet szememhöz. Ezt a vasat pedig a széna selymével becsavarom s te játszva beveszed. Enyém vagy már, nem az övék. Én a tied. Megszülettünk, hogy hozzáadjunk valami jót a világhoz. Megnyílt a világ harsonásan, ló és lovasa szűz repülésben arányozza a tornyokat, magaslatokat. Hótól, tajtéktól vagyunk fehérek. Anyánk pedig beleöszül,

hogy elvesztünk, elmentünk örökre. Riadalmas ablaka elé álljunk,
gyengédség lovasszobra a hóésésben.

Hívják a tavaszt ingereink, jönnie kell. Már nyílik a százszorszép.
Nyitott szemem a tavaszban. Ménemet fényesítem vőlegényévé kan-
cácskáknek, özvegy kabláknak. Mert háború után az ember még a
pacsirtát is ekébe fogná. Mert láttam én, miképpen vonul a törzs-
mének arkangyal-tábora hullámozva völgyön-hegyen nyugatra, a
germánok vasfazekába — immár kiherélve, meggyalázva, ágyéktól
bokáig vérharisnyásan. Csak a terebély gyümölcsfa, aki fölöttünk
állt, ő mondhatná el, mit művelt eposzi ménem a virágpor évadjá-
ban. Esztendő múlva a kiscsikók tábora táncolt lángján a tavaszi
gyufavirágnak.

Hullván a naptár levele, nem földheti el ifjúságom. Lovam se halt
meg igazán, csak átváltozott. Nézem ereklyémet addig, addig, míg
a jégtáblás Dunából ő veti föl a fejét szalagosan, s fölemelkedik
szárnyaival. Csupa igazgyöngy a tollazata s már csapkodja ablakom.
Hív egy tiszta vágtára, kerek repülésre megint. Már a kupolákon
dobolunk s a romlás pokoli kobakjain. Aztán ennek is vége. Elcsi-
tulunk. Nyitott szemem az éjben.

ZOMBORI LÁSZLÓ RAJZA